Lieve Eva, lieve Ruben, lieve familie en vrienden,

Wat een voorrecht om hier vanavond te mogen spreken.
Ik ben al jaren Eva's beste vriendin sinds onze studie Communicatie & Media, en ik heb het bijzondere genoegen gehad om jullie liefde van heel dichtbij te zien groeien.

Ik herinner me nog dat telefoontje van Eva na Lowlands.
"Er is iets geks gebeurd," zei ze, "ik at bao buns bij die ene foodtruck, en toen stond er een jongen naast me die precies hetzelfde bestelde, op precies hetzelfde moment."
Ruben, jij glimlachte schuin, vroeg of je haar foto van het avondlicht mocht zien, en toen verdween je in de menigte.
Alleen… niet echt, want op de volgende festivals dook jij – of dook Eva – steeds weer op bij diezelfde foodtruck.
Alsof Amsterdam een moeder had die zei: kind, ga maar, die twee horen elkaar nog eens tegen te komen.

Jullie ontmoeting ging van toeval naar drijfveer.
Van "hé, daar ben je weer" naar "wil je koffie in Amsterdam?"
En ik zie jullie nog zitten in dat kleine koffietentje in De Pijp, twee mensen die elk woord zorgvuldig neerlegden alsof het een foto was die je eerst goed kadert en dan pas afdrukt.
Het voelde rustig. Het voelde nieuw. Het voelde als thuiskomen, en dat al op een eerste date.

Drie jaar later stonden er verhuisdozen in De Pijp, en een kapotte pollepel die we allemaal de schuld gaven van het nieuwe gasfornuis.
Het goede nieuws: jullie bleken uitstekende huisgenoten voor elkaar.
Het betere nieuws: jullie werden een team dat onafscheidelijk aanvoelde, maar

dat elkaar juist heel veel ruimte gaf.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl

En toen kwam Max.
De pup met de oren die twee seconden eerder de bocht omgaan dan hijzelf.
Ik zal nooit vergeten hoe hij jullie eerste gezamenlijke fotoshoot “regisseerde.”
Er was een perfecte compositie. Zon precies achter het blad van die ene plant. Ruben had net de belichting goed, Eva stond precies zoals ze wilde – en Max vond dát het moment om zijn favoriete piepkip aan te kondigen, dwars door het frame, recht voor de lens, staart in slow motion.
Het resultaat? Vier foto’s van twee liefdes en één harige chaosmanager.
Ik heb nog nooit zo gelachen.
Maar belangrijker: ik heb nog nooit zo duidelijk gezien hoe jullie omgaan met het onverwachte.
Rustig, samen, met humor, en altijd met een zachte hand.

Eva, jij bent ondernemend en warmhartig.
Je ziet kansen waar anderen alleen een lege muur zien.
Je belt me met plannen die al half uitgewerkt zijn, inclusief lijstjes, koffieplekken en wie-gaat-wat-doen.
Maar wat ik het mooist vind: jouw ondernemingszin gaat nooit ten koste van je zorgzaamheid.
Je vraagt altijd eerst: “Hoe ben jij vandaag?”
En dan pas: “Zullen we iets bouwen?”

Ruben, jij bent kalm en analytisch.
Je luistert alsof het een vak is.
Je stelt die ene vraag die niemand durft te stellen, niet om te winnen, maar om te begrijpen.
En in die rust van jou komt Eva’s vuur nóg mooier uit.
Jij geeft richting, zonder de horizon vast te spijkeren.

Samen zijn jullie veerkrachtig en nieuwsgierig.
Dat zie je aan de kleine dingen: samen barista spelen tot de maling precies goed voelt.

Discussies over diafragma’s en sluitertijden die uitlopen op avondwandelingen.
Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl
Weekendmarkten waar je niet met lege handen thuiskomt, maar met verhalen, smaken en nieuwe plannen.
En dat zie je aan de grote dingen: die verloving in de Dolomieten – moe, rood van de kou, maar stralend – en het moment dat jullie besloten: we starten ons eerste bedrijfje.
Niet omdat het moest, maar omdat jullie er zin in hadden om samen iets te maken dat van jullie is.

Ik heb jullie zien groeien in vertrouwen.
Niet alleen in “wij tegen de wereld,” maar vooral in “wij in de wereld.”
In het volhouden wanneer er te veel e-mails waren, te veel ideeën, te weinig uren.
In het opnieuw kiezen voor elkaar, ook als een camera het begaf, de tent scheef stond op een berghelling, of de cappuccino mislukt was… drie keer.
Jullie hebben die zeldzame mix: plezier maken zonder oppervlakkig te worden, serieus zijn zonder zwaar te worden.

En nu zitten we hier.
Negen jaar verder.
Een leven dat niet draait om spektakel, maar om ritme.
De kleine rituelen: het eerste kopje koffie, Max die beslist waar de wandeling heen gaat, de zaterdagochtend op de markt, de foto’s die niet op Instagram hoeven om bijzonder te zijn.

Mag ik ook even iets zeggen tegen de ouders?
Dank jullie wel.
Dank aan de ouders van Eva, die haar hebben grootgebracht met het lef om te beginnen, en de warmte om te blijven.
En dank aan de ouders van Ruben, die hem leerden luisteren, vragen te stellen en te bouwen met geduld.
Jullie kinderen hebben elkaar gevonden met alles wat jullie ze hebben meegegeven.
Dat zie je. Dat voel je.

En vanavond vieren we ook dat jullie liefde heeft doorgewerkt in die van hen.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl

Eva, ik ken je sinds 2011, introductieweek.
We zijn huisgenoten geweest, reismaatjes, klankborden.
We hebben elkaar aangemoedigd, tegengesproken, gedragen.
En toen jij mij op een avond, heel rustig, vertelde: “Met Ruben kan ik praten alsof ik al jaren met hem praat,” wist ik: dit is geen fase.
Dit is fundering.

Ruben, je kwam niet binnen met grootse gebaren.
Je kwam binnen met aandacht.
Met een blik die zei: “Ik zie wat jij belangrijk vindt.”
En dat is precies wat liefde nodig heeft.
Niet alleen vonken, maar ook windschermen.

Ik wens jullie dit:
Dat jullie nieuwsgierigheid nooit opraakt.
Dat jullie blijven kamperen op plekken waar de lucht dun is en de sterren dik.
Dat jullie foto’s blijven maken die niet per se perfect zijn, maar wel waar.
Dat jullie bedrijfjes blijven beginnen – al is het soms alleen maar een idee aan de eettafel.
Dat jullie koffie blijft mislukken als dat betekent dat je samen blijft oefenen.
En dat Max, hoe oud hij ook wordt, af en toe het frame blijft binnenrennen om jullie eraan te herinneren dat schoonheid niet netjes hoeft te zijn.

Laten we vanavond niet alleen terugkijken, maar vooruit.
Naar de volgende berg.
De volgende markt.
De volgende ochtend waarop je kiest om te blijven.
Naar het leven dat niet spectaculair hoeft te schreeuwen, maar dat zachtjes, dag na dag, zegt: hier zijn wij.

Dames en heren, lieve mensen,
mogen we onze glazen heffen op dit prachtige stel.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl

Op Eva en Ruben.

Op hun kalme kracht, hun warmte, hun moed om te maken, en hun zin om te blijven ontdekken.

Op negen jaar die voelen als een begin.

Op jullie gezamenlijke avontuur.

Deze toespraak is gemaakt met trouwredes.nl.Beantwoord een paar vragen en genereer je eigen gepersonaliseerde toespraak nu optrouwredes.nl

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl